

ятелитѣ и роднини опълченци, да се прощаватъ. Удари третия звънецъ. Локомотива засвири, запяхтя и тръгна. Многочисленниятъ народъ съ неумолкаеми „ура“ испроваждаше доблестнитѣ синове на България, като имъ благопожелаваше добръ успѣхъ. . . Подиръ това опълченцитѣ запѣха „Шуми Марица“

Азъ се намѣстихъ въ вагона при опълченцитѣ, както и мнозина други офицери Трена бързо понесе цѣвтѣтъ на Българския народъ, — Българското опълчение — покрай Кишиневъ, който все повече и повече се отдалечаваше и, най насетнѣ, съвсѣмъ се скри отъ поглѣдѣтъ ни.

— Прощавай на вѣки Кишиневъ! каза единъ отъ опълченцитѣ. Вѣроятно, мислено всичкитѣ казваха сжщото.

— Защо на вѣки? се обади другъ, нима мислишъ да мрешъ?

— Не. Не се готвя да умирамъ, отговори първия, но какво ще търся въ Кишиневъ? азъ ще си остана въ Свободна България.

Наистина, никой не допускаше, че България не ще бжде не освободена.

Преди 5—6 мѣсяца азъ пътувахъ по сжщата Кишиневско-Унгени-Плоештска желѣзно-пѣтна линия. Тогава по станциитѣ нѣмаше голѣма навалица отъ публика и пѣтници, сега, напротивъ, на станциитѣ, особено въ Румѣния, се тѣлпѣше безчислено множество народъ, прѣимущественно, военни. Цѣлата тѣжи истра тѣлна, като таласи, се движеше: офицери, войници и граждани сновяха насамъ нататѣкъ; крясъцитѣ, смѣховетѣ, псувнитѣ, сърдития — пресипналь гласъ на комендантитѣ на желѣзно-пѣтнитѣ станции, свирѣнието на локомотивитѣ и звѣнтението на станционнитѣ звънци се сливаха въ едно общо фучение

Комендантитѣ на станциитѣ, уморени отъ непривичната и хлопотлива работа, едва се влачаха насамъ нататѣкъ съ книга въ рѣцѣ. Отъ присипналия имъ гласъ и зачервенѣлитѣ имъ очи се познаваше, че повечето отъ денонощието тѣ прекарваха въ работа. Офицеригѣ постоянно се обръщаха къмъ тѣхъ съ разни